săi adoptivi un prilej de mulțumire, că nu fusese dat afară dela liceu, așa cum domnul director al liceului îi spusese domnului Manole.

La sfârșitul vacanței de vară, Adrian, înscris în clasa a treia, începuse să meargă din nou la liceu. Acum își pusese în gând să-și schimbe purtarea, adică să caute cu totdinadinsul să se ferească de a se lua la ceartă ori la bătaie cu alți elevi. E adevărat, nu prea s'a putut ține de cuvânt, dar, ca să fim drepți, trebue să spunem că în cele mai multe încăierări nu el a fost de vină, nu el a dat prilej. Cu toate astea, tot el era cel pedepsit. Intâiu, pentrucă domnul director și domnii profesori ai liceului isi făcuseră despre el o părere rea. Al doilea, pentrucă, fiind din cale afară mândru și ambițios, nu vroia să dea vina pe alții și nu căuta să se desvinovățească.

Dar partea aceasta și-a pierdut mult din însemnătate, fiind întunecată de o nenorocire, de una din cele mai mari nenorociri ce puteau să se întâmple. E o nenorocire, care a fost începutul unui lant de nenorociri, de care a avut parte Adrian. Iată ce anume s'a întâmplat.

Cam pe la jumătatea lunei Noembrie a anului în care Adrian era în clasa a treia de liceu, duduia Marta — este de prisos să mai amintim că era mamă-sa adoptivă—căzu bolnavă. Doctorul Ion Florian, un medic pe cât de priceput, pe atât de devotat și conștiincios, a simtit în sufletu-i o durere, ca și cum l-ar fi împuns cineva cu cuțitul, când, după o cercetare amănunțită, și-a dat seama cât de gravă și cât de înaintată era boala, ce trântise la pat pe duduia Marta. Din pricina unei răceli puternice, care nu fusese îngrijită la timp, plămânii duduiei Marta fuseseră atăcati în chip foarte periculos. Cu alte cuvinte, duduia Marta, această femeie cu suflet de aur și care ținea la Adrian cel puțin tot asa de mult, cum l-ar fi putut iubi mamăsa adevărată, era bolnavă de tuberculoză într'o formă înaintată. Fiind, pe deasupra, cam slabă de constituție, numai printr'o minune ar fi putut scăpa cu viață.

Din nenorocire, minunea nu s'a întâmplat. Cu toate îngrijirile devotate ale d-rului Florian, duduia Marta a închis ochii pe veci într'o noapte din preajma sărbătorilor de Crăciun, lăsând sdrobiți de durere pe d. Manole, pe Adrian și pe bătrâna Ioana și fiind plânsă cu toată sinceritatea de numeroasele familii din comună, familii care erau ajutate cu multă dărnicie de răposata.

Incetarea din viață a duduiei Marta a avut pentru locuitorii vilei aceeași urmare ce ar avea pentru pământ, dacă soarele n'ar mai veni să-l luminez. I-a cufundat în întunerecul și chinul durerii, ce nu-și mai găsește alinare și mângâiere. Seara, când d. Manole și Adrian stăteau la masă unul în fața celuilalt, vedeai cum foarte des ochii li se umplu de lacrimi. Erau lacrimi prilejuite de gândul la aceeași persoană, care plecase pentru totdeauna din mijlocul lor.

D. Manole se gândea — și acest gând îi sfâșia inima — că pierduse pe cea mai devotată tovarășă a vieții sale. Din parte-i, Adrian nu-și mai găsea mângâierea, gândindu-se că s'a dus aceea, care îl iubise și-l îngrijise cu o dragoste de mamă, deoarece, așa cum am mai spus, el uitase cu desăvârșire de mama sa adevărată și încă nu aflase că duduia Marta nu îi era decât mamă adoptivă.

Și nu suferea mai puțin și nu vărsa lacrimi mai puține și bătrâna Ioana. Și ziua și noaptea, gândul îi era plin de amintirea duduiei Marta, pe care se obișnuise a o socoti ca pe o copilă a ei.

Dar oricât de triste și oricât de lungi păreau că sunt, zilele treceau una după alta. Treceau zilele, treceau săptămânile, treceau și lunile. Și se știe că, chiar fără să ne dăm seama, timpul ne schimbă, pe când viața își cere drepturile. Nu o putem trăi, gândindu-ne numai la cei morți și plângându-i numai pe dânșii, ci suntem constrânși să ne reculegem și să ne strângem puterile, pentru a putea să ne facem datoria, muncind și luptând pentru noi înșine și pentru cei ce sunt în grija și în sarcina noastră.

D. Manole și Adrian la mormântul duduiei Marta

Domnul Manole, de pildă, avea răspunderi mari, avea de purtat pe umerii săi o povară foarte grea: fabrica de mobile, în care își pusese toată averea și de al cărei mers bun atârna viața a sute de lucrători și a familiilor lor. De aceea, tot păstrând scumpei moarte o amintire din cele mai duioase, a trebuit să-și facă din nou curaj și să se înhame din nou la munca de toate zilele.

La rândul său, și Adrian a trebuit să urmeze înainte cu școala. Nu mai era însă biăatul de altă dată, băiatul plin de neastâmpăr, plin de viață și gata să se încaiere cu oricine l-ar fi privit strâmb. Acum era posomorît și închis în el. Când se înapoia dela liceu, de cele mai multe ori se încuia în camera sa și acolo stătea de vorbă cu... portretul duduiei Marta, pe care i-l dăduse ea însăși în ajunul morții, și cu câinele său „Noroc". Il auzeai cum îi spune câinelui: „Măi Noroc, degeaba ți-am dat acest nume, fiind că ai văzut ce nenorocire grozavă mi s'a întâmplat. Am pierdut pe mama, pe cea mai bună și mai sfântă mamă!"

Insă, după vreo trei luni de zile, în viața mohorîtă dela vilă, precum și în viața de toate zilele a lui Adrian s'a produs o schimbare. Intâiu mai rar, apoi din ce în ce mai des, la vilă a început să vină în vizită o doamnă încă tânără și despre care se spunea că este foarte bogată. Această doamnă, care rămăsese văduvă de vreo doi ani de zile, nu venea singură, ci totdeauna însoțită de copila sa, o fetiță cu cinci ani mai mică decât Adrian. Doamna, care era îmbrăcată cu o eleganță, arătând din parte-i o deosebită pornire spre lux și cochetărie, se numea Magdalena Cernău. Insă, din numele de „Magdalena" făcuse, dându-i o formă engleză, „Maggy" și ceruse ca prietenele sale să nu-i spună într'altfel. Fetița ei se numea Elvira.

Incă din primele zile, Adrian și Elvira deveniseră buni prieteni de joacă. Se înțelegeau bine și le plăcea să joace, să se plimbe și să alerge împreună. E adevărat că nu semănau în ce privește firea și apucăturile. Asa, Elvira era cam plăpândă și delicată ca sănătate, pe când Adrian era voinic și bine legat. Elvira era blondă și avea ochii albaștri. Adrian era oacheș și avea ochii negri și strălucitori. Mai departe, Adrian era neastâmpărat, sburdalnic, pe când Elvira era potolită. Un răutăcios ar fi zis că este cam molâie.

Insă și unul și celălalt aveau ceva ce făcea ca deosebirile de mai sus să nu tragă în cumpănă. Aveau amândoi un caracter bun, un suflet sincer, deschis, asa că amândoi erau înzestrați cu simțăminte nobile și cu porniri generoase de a veni în ajutorul celor nevoiași sau mai slabi decât dânșii. Și — amănunt de care trebue ținut seamă, când e vorba de prietenie între copii — țineau deopotrivă la câinele „Noroc" și la bătrâna Ioana.

Dar încă din primele zile a fost ceva ce trebuia să fie o piedecă la continuarea și întărirea prieteniei dintre acești doi copii. Acest „ceva" a fost purtarea mamei micutei Elvira, a doamnei Maggy Cernău față de Adrian.

Incă din primele zile, Adrian a putut pricepe, că doamna Maggy, ca să-i dăm și noi numele, care îi făcea plăcere, nu se uită la el cu ochi binevoitori și că nu este mulțumită de prietenia ce se legase între el și Elvira. Ba chiar, într'o după amiazi, a auzit el însuși pe doamna Maggy, când spunea Elvirei: „Să știi că nu te mai aduc aici, dacă stai toată vremea cu Adrian și te joci cu el! Ți-am mai spus, că el nu e de seama ta".

(Va urma)